

[Bjørn Westh]

måtte Socialdemokratiet se at komme ned fra træerne, for nu skulle vi til at påvirke landbrugsloven, og nu kunne vi gøre en indsats for at påvirke forslaget. Og så får vi altså her at vide af fru Marianne Jelled, at det slet ikke kunne nytte noget. Man skulle blive enig med alle de andre fem partier, så det var nytteløst.

Jeg kan forstå, at det hastede sådan med refinansieringen. Hvor mange, fru Marianne Jelled, har fået udbetalt refinansieringsstøtte indtil nu? Er der nogen overhovedet? Hvor mange har egentlig fået den refinansiering, der hastede så fantastisk meget sidste år? Skulle man ikke have givet sig tid til at tænke sig om, inden man gik ind i det?

I øvrigt kan jeg sige, at vi var parate til at gå ind i en løsning med landbruget, hvis det kunne få de andre ting med. De andre ting fik vi med senere. Hvorfor ville De Radikale ikke have dem med med det samme? Så havde vi haft en bred løsning. Så tror jeg i øvrigt, at vi havde haft en bedre løsning for landbruget.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelled (RV):

Det kan være, at historieskrivningen, når arkiverne engang åbnes, kan svare på det spørgsmål, hr. Bjørn Westh stillede. Det var min opfattelse, at Socialdemokratiet på daværende tidspunkt, i juni 1988, ikke ønskede at indgå et bredt forlig med regeringen om de tre emner, hr. Bjørn Westh har nævnt. Det kan vi diskutere og skændes om længe, og det kommer der ikke noget ud af. Det var det indtryk, vi havde.

Om refinansieringen bliver jeg nødt til at sige, at når der sker ændringer i rentebevægelser osv., ændrer den refinansiering sin værdi, hvis man kan kalde det det. Når der samtidig af landbrugsorganisationer sættes kraftige spørgsmålstejn ved refinansieringens værdi, sker der også noget rent psykologisk.

Nu er der kommet en ændring af den lov, og nu kan vi så håbe, at det hjælper, og at de, der virkelig har brug for refinansiering og for støtte ad den vej, kan få den. Det har vi de bedste forhåbninger om i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Det er vigtigt for mig for historiens skyld at få fastslået, at jeg deltog i de forhandlinger. Der-

for er det trist for mig, hvis fru Marianne Jelled har fået en forkert opfattelse af dem. Socialdemokratiet havde nogle bestemte meninger om, hvordan man kunne lave en refinansiering.

Vi kan tage Bernstein II – tror jeg det hed dengang – som regeringspartierne havde foreslået inden valgkampen. I pressemødet inden valgkampen sagde statsministeren, at regeringen foreslog Bernstein II. Det sagde vi var i orden, den tager vi så, hvis vi kan få den for de ungdomsledige og for kartoffelkurrenteaftgiften. Det ønskede bl.a. Det Radikale Venstre ikke. Senere kunne Det Radikale Venstre altså godt aftale kartoffelkurrenteaftgiften og det om de ungdomsledige med os, men ville altså ikke have os med vedrørende landbruget. Sådan måtte vi opleve det.

Så må jeg også sige, at det med hensyn til refinansiering dog er utroligt, at det kan være sådan en ulykke for dansk landbrug, at renten er faldet. Den rentebevægelse, der er sket siden den tid, går jo ud på, at renten er faldet. Jeg kan forstå, at det, der ødelægger dansk landbrug og gør, at det ikke kan få noget ud af refinansieringsordningen, er, at renten er faldet, og det er jo egentlig en mærkelig historie.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er egentlig lidt sørgeligt, at hr. Bjørn Westh ikke husker bedre, for det, der er sandheden om refinansieringsordningen, er, at landbrugsministeren havde fremsat et forslag til refinansiering. Så sad man og forhandlede med Socialdemokratiet i 14 dage – 3 uger, uden at der kom noget resultat ud af det.

Derefter gjorde landbrugsministeren det – nu tilføjer jeg: som en sidste udvej – at han langt om længe satte sig ned sammen med Fremskridtspartiet, og i løbet af 3 dage nåede vi frem til et resultat, hvorefter vi skulle stemme refinansieringsordningen igennem. Det var en ordning, vi også var modstandere af, men på grund af de forbedringer, vi her har til andenbehandling, og som vi mener er vigtige for landbruget, kom der en aftale i stand.

Det er sandheden. Der blev forhandlet med Socialdemokratiet i ca. 3 uger, inden Fremskridtspartiet kom ind i billedet. Derfor blev der i allerhøjeste grad fra regeringens side udfoldet bestræbelser for at få Socialdemokratiet med. Men det lykkedes jo som bekendt ikke.